

1. De grens...

Ds. W. van den Bergh was predikant in Rotterdam, zo rond de jaren 1880. Van den Bergh was een man met een warm hart voor mensen. Hij zag de nood van veel arme gezinnen. Vooral mensen die ongeneeslijk ziek waren konden lang niet altijd terecht in de bestaande ziekenhuizen. Ds. Van den Bergh legde zich daar niet bij neer. Hij ging in gesprek met de diakenen van de Gereformeerde Kerk die hij diende, en er ontstond een plan. Er moest een nieuw ziekenhuis komen. Er was een startkapitaal nodig van 1000 gulden, een enorm bedrag in die tijd. Daarnaast zou er per jaar 2500 gulden nodig zijn om het ziekenhuis in stand te houden. Onvermoeibaar bleef ds. Van den Bergh aan het project trekken. En het ziekenhuis, dat kwam er inderdaad. Het werd genoemd het Eudokia-ziekenhuis, later is het opgegaan in het IJsselland-ziekenhuis. 'Eudokia' is Grieks voor welbehagen. Het woord is ontleend aan de Kerstgeschiedenis. De engelen, zij zingen dat God een welbehagen heeft in mensen, 'eudokia'. Op 18 juli 1890 werd het ziekenhuis geopend. Maar ds. Van den Bergh zelf, die heeft het niet meer meegemaakt. Hij stierf enkele maanden eerder.

Zo'n verhaal, dat maakt je altijd verdrietig. Je denkt dan: 'Waarom heeft zo iemand dat nou niet mogen meemaken, de kroon op zijn werk?' Die vraag, daar krijgen we geen antwoord op. Maar bij Mozes geeft God daar wél een antwoord op. Ook Mozes mag het niet meemaken, de kroon op zijn werk: de intocht in het beloofde land. Veertig jaar heeft hij aan het volk Israël leiding gegeven. Het waren veertig moeilijke jaren, een lange zwerftocht door de woestijn. De omstandigheden waren zwaar, regelmatig was er gemor en ontevredenheid onder het volk, soms was er een complete rebellie. Maar nu staat het volk aan de grens van Kanaän, het land dat God heeft beloofd. Het is een mooi land, het 'vloeit over van melk en honing', zó wordt het aangeduid. Maar Mozes mag niet mee naar binnen.

Waarom niet? Het antwoord staat in Numeri 27: 14. Mozes heeft, samen met zijn broer Aäron, een enorme fout gemaakt. Toen het volk dorst had en schreeuwde om water, smeekten Mozes en Aäron God om hulp. De HERE beloofde die hulp ook. Maar wat gebeurde er? Toen Mozes en Aäron weer voor het volk stonden, zeiden ze: 'Zullen wij uit deze rots water te voorschijn laten komen?' 'Zullen wij...'. Ze stelden zich daar in de plaats van God! Ze trokken de er naar zichzelf toe. Vervolgens sloeg Mozes met zijn staf op de rots terwijl God duidelijk had gezegd: 'Je moet tegen de rots spreken, want dan zal iedereen zien, dat het geen toeval is, dat je niet toevallig op een plek slaat waar een ader zit in de rots, maar dat Ik het ben die water geef.' Daar, in de woestijn van Zin, ging het helemaal mis. Daarom heeft God gezegd: 'Om wat er toen is gebeurd mag je niet mee, Mozes, het beloofde land in.' Mozes moet dat aanvaarden, ook al is het moeilijk.

U denkt misschien: 'Dat is toch niet eerlijk? Mozes heeft zóveel goede dingen gedaan. Moet hij dan op die éne fout zó zwaar afgerekend worden?' Blijkbaar wel. Blijkbaar

hebben wij allemaal een soort weegschaaltje in onze gedachten. Grote fouten, die kun je goedmaken door daar goede daden tegenover te stellen. Maar zo werkt het niet! Als je inbreekt bij de burens, en je wordt gepakt, dan kun je wel zeggen: 'Ja, maar ik heb twintig jaar lang níét ingebroken! En ik heb altijd voor de katten gezorgd als ze op vakantie waren...' Wat zal de rechter zeggen: 'Des te erger! Want u heeft het vertrouwen van twintig jaar in één klap beschaamd!'

Zo is het ook met onze zonden tegenover God, die laten zich niet wegpoetsen door de mooie dingen, die er óók zijn.

Het is de ongehoorzaamheid aan God, waardoor we tegen grenzen oplopen. God heeft het al gezegd in het paradijs, tegen Adam en Eva: 'Denk erom dat jullie niet eten van die éne boom, de boom van de kennis van goed en kwaad. Op de dag dat jullie daarvan eten, zullen jullie de dood sterven.' Adam en Eva eten toch. En in feite tekent de

Bijbel daarmee ons gedrag als totale mensheid. De ongehoorzaamheid aan God, de zonde, die zit als het ware in onze genen. En zo zit ook de dood in onze genen. Wij zijn sterfelijke mensen. Ook voor ons komt er een dag, dat we, net als Mozes, afscheid moeten nemen. Afscheid van dit leven.

Overigens... Mozes wist niet, dat de intocht in het beloofde land bepaald niet gemakkelijk zou zijn. Het is een moeilijke tijd geworden, met vaak tegenslagen en zware strijd. God heeft Mozes ook heel veel ellende bespaard.

2. Uitzicht óver de grens

En God gunt hem nog iets. Aan het eind van zijn leven mag Mozes omhoog klimmen, de berg Nebo op. Die berg Nebo is de hoogste top van de grotere berg Pisga. En dan geeft God Zelf Mozes een ongekend uitzicht, een fantastisch panorama. Mozes mag het hele beloofde land zien, van het noorden tot het zuiden. Als het helder weer is, dan kan dat inderdaad. Die berg Nebo moet een onvoorstelbaar mooi uitzichtpunt zijn. Hierbij ziet u een fotootje van de blik die je daar hebt op Israël.

Mozes mag het allemaal zien, want God Zelf láát het hem zien. Vindt u dat niet prachtig, hoe dat hier beschreven wordt? Uit dit hele bijbelgedeelte proef je een héél nauwe band tussen God en Mozes. 'Toen beklom Mozes uit de velden van Moab de berg Nebo, de top van de Pisga, die tegenover Jericho ligt, en de HERE liet hem het gehele land zien: Gilead tot Dan toe, het gehele Naftali, het land van Efraïm en Manasse, het gehele land van Juda tot aan de achterste zee (tot aan de Middellandse Zee), het Zuiderland (de Negev-woestijn) en de Streek, het dal van Jericho, de Palmstad, tot Soar toe.'

Als het zo beschreven wordt, dan lijkt het wel of God naast Mozes staat, en alles aanwijst. 'Kijk maar, Mozes, vind je het niet mooi? Dat is nou het land dat Ik geef aan Israël!

Daar heb jij nou al die moeite voor gedaan.'

Zo staat het er, in vers 4: 'En de HERE zeide tot hem: "Dit is het land, dat Ik Abraham, Isaak en Jakob onder ede beloofd heb met deze woorden: aan uw nageslacht zal Ik het geven. Ik heb het u met uw ogen laten zien, maar gij zult daarheen niet overtrekken." Toen stierf Mozes, de knecht van de HERE, daar in het land Moab, volgens het woord van de HERE. En Hij (dat is dus de HERE...!) begroef hem in een dal in het land Moab.'

Wat een vertrouwelijkheid, vindt u niet, tussen God en Mozes. Natuurlijk, de band tussen Mozes en de HERE was uniek. Buitengewoon. En toch... toch mogen we deze lijn doortrekken. Als je in je leven een band hebt gekregen met God, dan zal Hij je niet loslaten in het uur van je dood. Dan staat Hij naast je. Hij steunt je, en Hij neemt zelfs je dode lichaam in Zijn hoede. Waarom? Omdat God ons uitzicht geeft óver de dood heen!

Mozes krijgt zicht op het beloofde land. En zo mogen ook wij, net als Mozes, óver die laatste grens heenkijken! Ons leven is als een tocht door de woestijn. Op een dag zegt God: 'Mijn kind, het is genoeg. Je mag tot hiertoe, verder mag je niet meer.'

Maar áls God dat zegt, dan geeft Hij ons tegelijkertijd perspectief! Hij geeft ons zicht óver die laatste grens, over de Jordaan van de dood. Dat is nou de rijkdom van het Evangelie. Mozes mag niet verder vanwege zijn misstap, zijn zonde tegen God. En zo is ook ons leven sterfelijk, omdat wij mensen zijn met fouten en gebreken. Maar God legt Zich daar niet bij neer! Hij zegt: 'Ik wil je eeuwig leven geven! Jij mag wel degelijk dat beloofde land binnen, het beloofde land van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, waar gerechtigheid woont. Nee, je kunt er niet naar binnen als sterfelijk mens. Ook jouw lichaam zal sterven, net als dat van Mozes. Maar Ik neem het in Mijn hoede, en Ik zal het opwekken, op de dag dat Jezus terugkomt. Ik zal je lichaam opwekken in onsterfelijkheid! En dan mag jij dat beloofde land binnengaan!'

Wat is daarvoor nodig? Mag iedereen daar dan zomaar naar binnen? Nee, dat kan niet. Als mens kun je nooit bij God komen en in leven blijven, als je bevlekt bent met schuld. Maar juist daarvoor zond God Zijn Zoon! Juist daarvoor is Jezus naar deze wereld gekomen! Juist daarvoor gaf Hij Zijn leven! Hij nam al onze zonden op Zijn schouders, Hij ging ermee naar het kruis. En Hij biedt ons eeuwig leven aan. Hij zegt: 'Ik ben de Opstanding en het Leven, wie in Mij gelooft zál leven, ook al is hij (of zij) gestorven' (Johannes 11: 25). Als je knielt voor Jezus, en je vraagt het in je gebed: 'Here Jezus, wilt U ook mijn zonde vergeven? Maak me rein, alstublieft!', dan doet Hij dat ook! Hij wast je leven schoon, zó brandschoon, dat je in Gods nabijheid mag zijn. Dat ook voor jou de weg openligt in het eeuwige leven. Hij biedt het aan! Ook vandaag!

3. Uitzicht op het nieuwe Jeruzalem!

God geeft een vergezicht vol hoop. 'Ja', denkt u misschien, 'maar ik zou het dan ook zo graag echt zién. Hoe is het dan, aan gene zijde, aan de andere kant van de dood?' Weet u, ook dat vinden we in de Bijbel. Zoals Mozes het aardse beloofde land mocht zien, zo kreeg de apostel Johannes zicht op het hemelse beloofde land. We hebben het gelezen, Openbaring 21: 'En ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, want de eerste hemel en de eerste aarde waren voorbijgegaan, en de zee was niet meer. En ik zag de heilige stad, een nieuw Jeruzalem, nederdalende uit de hemel, van God, getooid als een bruid, die voor haar

man versierd is.' Een bruid... ziet u het voor zich? Nooit in haar hele leven is een vrouw zó mooi als op dat moment, als ze de bruid is, stralend, schitterend! Zo is die stad van God: stralend als een bruid voor Hem!

Hoe is het leven in die stad? Vers 3: 'En ik hoorde een luide stem van de troon zeggen: Zie, de tent van God is bij de mensen en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen zijn volken zijn en God zelf zal bij hen zijn, en Hij zal alle tranen van hun ogen afwissen, en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch geklaag, noch moeite zal er meer zijn, want de eerste dingen zijn voorbijgegaan. En Hij, die op de troon gezeten is, zeide: Zie, Ik maak alle dingen nieuw.'

Vindt u het niet hoopvol? Dit is uw vooruitzicht, als u gelooft in Jezus Christus! Is er iets mooiers denkbaar? U wilt toch niet verloren gaan? Dat wil toch geen mens?! U wilt toch niet ver bij God vandaan zijn, voor altijd? Vandaag staat Hij klaar! Vandaag is hier Zijn aanbod. Hij zegt het: 'Ook jij bent welkom, Mijn kind! Geloof in Jezus Christus, geef je over aan Hem, en er is ook voor jou eeuwig leven!'

Mozes, hij krijgt een vergezicht vol hoop. En wij? Ook voor ons schildert de HERE een vergezicht vol hoop! We mogen meekijken met Johannes. En we zien het nieuwe Jeruzalem, de stad van God.

Misschien heeft u ook op een andere manier al eens een blik mogen werpen in die stad van God. Bij sommige mensen is dat gebeurd, op de rand van de dood. Sommige mensen hebben al eens iets mogen zien. Anderen mogen al iets horen. Zoals dat jonge knulletje, 5 jaar oud, Afro-Amerikaans, een jongetje met longkanker. Hij werd verzorgd door een verpleegster, Gracie Schaeffler, en het verhaal wordt verteld in deel 1 van de filmserie 'Focus on the Family'. Longkanker kan betekenen, dat je een heel moeilijk einde krijgt. Als je het steeds meer benauwd hebt. Dat jongetje van vijf, dat had een hele lieve, gelovige moeder. Ze hield haar kind op schoot, ze streekte hem liefdevol over zijn armen, en vertelde zachtjes over de Here Jezus. Zo was ze haar zoontje aan het voorbereiden op zijn sterven. Later vertelde Gracie Schaeffler dat ze binnenkwam in de kamer, en dat ze hoorde hoe het jongetje iets zei over klokken. 'Mama, de klokken luiden. Ik kan ze horen!'

Gracie dacht dat hij aan het hallucineren was. Ze ging weer weg en kwam even later weer terug. Opnieuw hoorde ze het jongetje praten over klokken. Ze dacht dat hij nu echt in de stervensfase kwam, en ze zei tegen zijn moeder: 'Hij hoort nu allerlei dingen die er niet zijn. Door zijn ziekte is hij aan het hallucineren.'

De moeder omarmde haar kind. Ze zei, met een glimlach: 'Nee, zuster. Hij is niet aan het hallucineren. Ik heb hem voorbereid en gezegd: "Als jij bang bent, omdat je geen adem meer kunt halen, als jij dan heel goed luistert, dan kun je de klokken horen luiden, de klokken van de hemel." Dat is het, waar hij het nu over heeft. Hij hoort ze, de klokken van de hemel.'

Die avond stierf het jongetje, op de schoot van zijn moeder. Terwijl hij de klokken hoorde luiden, kwamen de engelen hem halen. Dapper ventje...

Dat is het! Wie gelooft in Jezus Christus krijgt een vergezicht, over de grens van de dood heen! Een vergezicht vol hoop! Heeft u zich al overgegeven aan Uw Verlosser? Heeft u zich al toevertrouwd aan Hem? Doe het! Hij is uw vertrouwen waard! Doe het, vandaag nog! Want met Hem is er altijd perspectief. Altijd! Wat de omstandigheden ook zijn. Met Hem is er altijd hoop! Amen.